

Hejdánek, Ladislav → Kuchařová, Vilma

Ladislav Hejdánek

in: Ladislav Hejdánek, [Žít bez průšvihů znamená žít bez pravdy](#), ed. Jan Hron, Červený Kostelec: Pavel Mervart, 2025, p. 108-110

in: Ladislav Hejdánek, [Žít bez průšvihů znamená žít bez pravdy](#), vyd. Jan Hron, Červený Kostelec: Pavel Mervart, 2025, str. 108-110

◆ korespondence, česky, vznik: 5. 9. 1971

◆ correspondence, Czech, origin: 5. 9. 1971

Praha, 5. září 1971

Milá Viluško,

teprve dnes se dostávám k dopisu. Ale chtěl bych se hned na počátku v jedné věci ospravedlnit. Na Tvůj dopis z 13. 7. t. r. jsem ihned odpověděl lístkem, jak jsi to chtěla (a napsal jsem, že ne, a že později blíže uvedu své důvody v dopise). Zřejmě Ti lístek nedošel (byl to pohled z Památníku). – Teď Ti ale nejprve napíšu něco o tom, co nám v posledních dnech bere čas, energii a nervy. Jak už víš, nedostala se Petra na gymnázium (pro nedostatek míst a nadbytek uchazečů, jak znělo oficiální zdůvodnění). První odvolání bylo zamítnuto. Ale ke konci prázdnin se (aniž to bylo zveřejněno) přece jenom leccos dělalo. Dozvěděli jsme se o tom a žádali jsme, aby byla Petra uvolněna z Prahy. V tom nám bylo vyhověno (ÚNV Praha) a tak jenom šlo o to, kam Petru umístit. Určití lidé, kteří se v tom vyznají, nám rozmluvili naše plány a doporučili Mělník. Skutečně se to podařilo a Petra byla přijata. Ale jen na dva dny. Zatím jsme koupili měsíční autobusovou jízdenku a síťovou legitimaci pražskou; Pěťa měla dojíždět každý den. Znamenalo to asi 3 hodiny cesty denně, ale rok by byl býval zachráněn. Ale najednou se to všechno znejasnilo: Petru poslali domů (nota bene z chmelové brigády, na niž děti každý den dojížděly), a že prý další přijde písemně. Zatím nic nepřišlo a já tam chci zítra jet, abych zjistil, co se vlastně děje. Petra je vyjukaná a otrávená, pláče a říká, že snad ještě nikdo nechtěl tak moc jít do školy jako ona. Nicméně získává cenné zkušenosti o světě, v němž žijeme.

Pokud jde o mne, je všechno také dost nejasné. Získal jsem velký (odborně filosofický) překlad – přes 350 stran –, který musím dokončit do Nového roku. Práce na tom bude jako na kostele, je to velmi náročný text. Ale mám z toho velikou radost. Mám-li to však zdolat, nemohu denně jezdit na noční; přesto, že jsem si už dost zvykl, stále víc mne to unavuje. Ostatně to někteří moji známí předvídali, protože to znají ze zkušenosti. To jest, pracovat mohu a pracuji, ale vskutku plného výkonu dosahuji teď už jen výjimečně. Tak jsem se rozhodl přejít na „volnou nohu“; je to tím spíše možné, že jsem ještě získal práci na jakémsi sociologickém projektu na smlouvu (tedy rovněž mimo pracovní poměr). Znovu jsem tedy žádal o doporučení na ministerstvu kultury, abych si mohl platit pojištění jako „umělec“ (to je jen krycí název, náleží do toho stejně výtvarník jako spisovatel, překladatel i vědecký pracovník, architekt atd.). Ale s tím jsou právě strašné svízele, protahuje se to a nikdo snad v celém státě není kompetentní. A tak budu asi nucen požádat v Památníku o další prodloužení, ale jen polovičního úvazku. Tím bude kontinuita zajištěna a já přece jen získám nějaký volný čas k intenzivnější práci. Jeden menší překlad teď odevzdávám, dělám už jenom poslední revizi. (Z toho je také zřejmé, proč nemohu a nechci jít za recepčního; ten překlad mi je tuze vzácný, a spojit se to oboje v žádném případě nedá.) Heda nejenže nemá dost klidu k práci, protože jsou starosti s Pěťou, ale navíc se to ještě zase znovu kaboní v jejím zaměstnání. Zase se (už snad po třetí) začalo mluvit o nové prověrce, a to způsobem, který nevěští nic dobrého. Ačkoli to nikdy nebylo zvykem při ukončení studia, přišel z fakulty na podnik kádrový dotaz. Zamotává se to všechno dokonale a zvýšeným tempem. Já už ani nejsem schopen zvýšené nervozity, jen zřídka mne popadá vztek – nejčastěji už reaguji jen humorem. Takovou sérii frašek jsem ještě v životě nezažil. Ale nebude asi jiné cesty, než tím vším projít. Konec konců člověk vydrží hodně, a každá zkušenost se ovšem musí platit. Pomyslím-li na to, že by se mi teď mohlo dařit dobře, dělá se mi špatně. Takhle se mi špatně nedělá, je mi spíš jen do hořkého smíchu. Snad až překonáme i tu hořkost a budeme se jenom smát, až se za břicha budeme popadat, bude vyhráno. Často lituji, že nemám spisovatelskou nebo básnickou žílu. To je nepřeborný materiál, který se nabízí ze všech stran. Počítám s určitostí, že v budoucnu i Švejk bude překonán, i Kafka, i všechny absurdity a horory atd. Nastane zlatá doba literatury – a jistě také filosofie. Nejdřív to je ovšem nutno celé prožít. A tak – s odvahou (když to nejde s chutí) do toho.

Heda Ti říkala, že se chystáme do Písku, jakmile ona to skončí. To byl ještě záchvat optimismu. Všechno se mění, nic není jisté. Nejméně to, že se jí to podaří dokončit. Já také asi nebudu docela na volné noze a budu alespoň částečně vázán na Památník. Ale mám ještě ten týden dovolené. A

tak snad alespoň s jedním můžeš počítat – ať už to dopadne, jak chce, nějak si ten čas najdu a přijedu – a snad i Heda. Jen aby se nám podařilo někam upíchnout Petru. (Jeník měl nějaké známé, nevím, zda jsou to i Tví známí: kdybys mohla zjistit, zda je na gymnaziu ještě nějaké volné místo a co je v tom případě třeba zajistit, kdo o tom rozhoduje – asi kraj –, tak by to bylo prima. Ale je to veskrze nepravděpodobné – a tak jenom, bude-li to pro Tebe zcela bez potíží. Ono je ostatně asi stejně pozdě, všechno už bude asi uzavřeno, i když by volná místa byla. Tak to byl jenom nápad – asi k ničemu.) Zdá se nám absurdní, že by teď měla rok čekat, když zkoušky udělala a z Prahy je uvolněna.

Moc Tě zdravíme, všichni, Heda i děvčata, přejeme Ti co možná uklidnění a klid ducha, také k tomu potřebnou trošku zdraví – a moc se těším, že Tě snad už brzo uvídím.

Tvůj Láďa

a Heda a Petra a Jana a Štěpánka a Martina